

La Comédiathèque

Herbas *ar* skaičius

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Herbas ar skaičius

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Hugo ir Leo – du aktoriai, kadaise buvę artimi draugai, kurie nesimatė daugelį metų. Laikui bėgant jų draugystė virto ir profesine, ir meilės konkurencija. Vienas pakvietė kitą susitikti teatro scenoje, norėdamas atgaivinti kartu su jaunyste išblėsusią draugystę. Bandymas susitaikyti virsta sąskaitų suvedimu, o galiausiai galbūt ir netikėtu bendru projektu.

Veikėjai

Hugo

Leo

© La Comédiathèque

Scena tuščia, joje tik dvi kėdės abipus nedidelio staliuko. Įeina Hugo, rankoje laikydamas puodelį. Atsisėda ir gurkšnoja kavą, žiūrėdamas į tuštumą. Žvilgteli į laikrodį. Padeda puodelį ant stalo, atsistoja ir kreipiasi į žiūrovus.

Hugo – Aš Hugo. Laukiu Leo. Jis neturėtų ilgai užtrukti. Nebent paskutinę akimirką nusprendė neateiti. Tiesą sakant, suprasčiau... Bet ne, manau, ateis. Bent jau iš smalsumo. Pamatysit, ateis. Kad sužinotų, ko po tiek metų iš jo noriu. Leo yra... draugas. Na, bent jau manau. Sakykim taip... kadaise buvome labai geri draugai. Kartu mokėmės gimnazijoje. Katalikiškoje mokykloje nedideliame provincijos miestelyje. Tvarka ten buvo gana griežta, bet... mums vis tiek pavykdavo prikrėsti visokių kvailysčių. Linksmybių netrūko. Mes net buvome subūrę teatro trupę. Na, ne vieni, buvo ir kitų. Daugiausia merginų... Tiesą sakant, iš pradžių visa ta trupė buvo pirmiausia būdas susipažinti su merginomis. Rengdavome atrankas spektakliams, kurių paskui niekada nepastatydavome. Žinoma, visada rinkdavomės gražiausias. O per bandomąją sceną mergina turėdavo pabučiuoti partnerį. Tai yra vieną iš mūsų, kol kitas vaidindavo atrankos vadovą. Triukas buvo gana permatomas, bet su drąsesnėmis kartais suveikdavo. Laimė, visi buvome nepilnamečiai, todėl niekas mūsų neapskundė ir seksualiniu priekabiavimu neapkaltino. Taip jau buvo... kiti laikai. Paskui persikėlėme į didmiestį ir įstojome į žinomą teatro mokyklą. Vis dar kartu. Leo ir aš. Vienus metus dalijomės mažiuku mansardiniu kambarėliu. Tikras bohemiškas gyvenimas, kaip senose dainose. *(Pianinu pasigirsta keli pirmieji senos dainos apie bohemišką taktai, be žodžių.)* Toje šluotų spintoje vos tilpo viena lova. Kiekvieną vakarą mesdavome monetą – herbas ar skaičius – ir pralaimėjęs miegodavo ant grindų, ant pripučiamo čiužinio: kojos prie durų, galva beveik tualete, kur bent mažiau pūsdavo. Taip, tada buvome neišskiriami... Galima sakyti, Leo... buvo mano geriausias draugas. *(Pauzė.)* Paskui prasidėjo tikros atrankos. Pradėjome šiek tiek dirbti, kiekvienas atskirai. Maži vaidmenys televizijos filmuose ar lengvose komedijose... Leo dar kelis mėnesius liko tame kambarėlyje. O aš įsikrausčiau pas draugę į vos didesnę studiją. Bent jau lovoje galėjome miegoti dviese. Jis vienas, o aš – su mergina, kurią buvau sutikęs filmavimo aikštelėje. Metai bėgo ir... su Leo matydavomės vis rečiau. Kol vieną dieną visai nustojome matytis. Nežinau kodėl. Na, turiu šiokią tokią nuojautą, bet... Ne, nežinau... Leo tebėra aktorius, kaip ir aš. Tik jis... daugiausia vis dar filmuojasi masinėse scenose. Epizodiniuose vaidmenyse, kaip sakoma mūsų darbe. Žinot, tie permatomi personažai, kurių filmuose niekas nepastebi. Nebent jų draugai socialiniuose tinkluose, jei būna iš anksto perspėti: „Rytoj vakare pažiūrėkit tą detektyvinį serialą, mane ten pamatysit. Pirmoje scenoje aš padavėjas, atnešantis alų inspektoriui. Tik žiūrėkit atidžiai: mane rodo iš trijų ketvirčių vos dvi ar tris sekundes. O kai inspektorius paduoda banknotą ir sako pasilikti gražą, aš atsakau ačiū. Pusę dienos prasėdėti filmavimo aikštelėje tam, kad pasakytum ačiū. Užtat paskui gali įkelti į Instagramą dienos filmavimo lapą, kuriame tavo pavardė parašyta šalia žvaigždės, kuriai tu sakai ačiū. Su viltimi, kad vieną dieną žvaigždė būsi tu ir ačiū sakys tau...“ *(Pasigirsta keli senos dainos apie aštuoniolikmetį, palikusį provinciją užkariauti didmiesčio, taktai ir pirmosios frazės.)* Leo taip nepasisėkė. Jis vis dar vaidina padavėjus ir sako ačiū. Anksčiau dar šiek tiek vaidindavo teatre, bet dabar beveik niekas jam nieko nebesiūlo. Manau, net svarsto mesti profesiją. Ir vėl tapti buhalteriu. Taip, universitete jis buvo pradėjęs studijuoti

buhalteriją. Nors jis visai neblogas aktorius, tik... jam visada trūko ambicijų. Pamatysit, Leo yra... geras vaikinys. Tik nesakau „geras vaikinys“ ta prasme, kad... Ne, nes vos pasakai „geras vaikinys“, visi iškart pagalvoja apie šiek tiek kvailoką žmogų. Keista, bet šiandien gerumas ir kvailumas beveik tapo sinonimais.

Įeina Leo.

Leo – Netruk dau? Tu kalbi telefonu?

Hugo – Ne, ne, visai ne. Užei, Leo, prašau...

Leo paeina į scenos vidurį, pamato žiūrovus ir akimirką sustingsta.

Leo – Čia pokštas?

Hugo – Kas?

Leo – Kas čia per spąstai? Sakai, kad nori mane pamatyti, paskiri susitikimą šito teatro scenoje, nors teatras uždarytas jau daugybę metų. Apie viešą atranką nieko nesakei. Aš visiškai nepasiruošęs.

Hugo – Ne, čia ne atranka. Na, ne visai.

Leo – Bet čia yra publika, aš juk nesapnuoju.

Hugo – Sapnas... Greičiau košmaras, ne? Įsivaizduok: žmogus namuose atidaro duris, tarkim, tualetu, ir staiga atsiduria scenoje prieš publiką. Nežino nei kokiame spektaklyje vaidina, nei kokį tekstą turi sakyti.

Leo – Maždaug tokia ir mano gyvenimo istorija, bet gerai... Gal pasakysi, ką aš čia veikiu?

Hugo – Mes teatre, ar ne?

Leo – Net nežinojau, kad tai dar teatras... Čia niekas nebuvo vaidinta daugiau kaip dvidešimt metų.

Hugo – Teatras kaip bažnyčia. Kol jo oficialiai nedesakralizavo, jame vis dar galima laikyti mišias.

Leo – Mišias?

Hugo – Čia metafora...

Leo – Tai dėl ko aš čia? Atranka?

Hugo – Atranka, jei nori taip vadinti...

Leo – Aš nieko nenoriu. Tu pats paprašei, kad ateičiau.

Hugo – Visiškai teisingai. Kaip laikaisi?

Leo (*pusbalsiu*) – Tu rimtai nori, kad dabar čia plepėtume lyg niekur nieko? Prieš publiką?

Hugo – Įsivaizduok, kad čia nieko nėra... Kaip teatre. Ketvirtoji siena, žinai. Gal ko nors išgersi, kol laukiam?

Leo – Ko laukiam?

Hugo – Kavos? Neseniai nusipirkau espresso aparatą. Pamatysi, kava tikrai gera.

Jis išeina. Leo akimirką stovi sutrikęs. Kiek nejaukiai žvilgteli į žiūrovus, kelis kartus pavaikšto ir vėl ateina į scenos vidurį, tada kreipiasi į publiką.

Leo – Atsiprašau, aš visiškai nežinau, ką čia veikiu... (*Bando prisėsti ir atrodyti natūraliai, bet nepavyksta; vėl atsistoja ir kelis kartus pavaikšto.*) Tikiuosi, jis grįš, nes darosi truputį nejauku... Tas idiotas visada mokėjo įstumti mane į kebias situacijas... (*Tyla.*) Hugo ir aš esame... seni draugai. Tiksliau, jaunystės draugai, nes „seni draugai“ reikštų, kad mes vis dar draugai. Mokykloje kartu prikrėtėme visko. Buvome teatro trupėje, kurią patys ir subūrėme. Su keliomis merginomis... Na, nesvarbu. Paskui abu tapome aktoriais. Turiu omeny... profesionaliais aktoriais. Tokiais, kurie dirba su pertraukomis. Ir matydavomės irgi tik... su pertraukomis. Kiekvienas nuėjome savo keliu. O mūsų keliai vis rečiau susikirsdavo. Hugo... nematau jau daugybę metų. Todėl labai nustebau, kai jis paskambino. Net nežinau, iš kur gavo mano mobiliojo numerį. Kai paskutinį kartą matėmės, nesu tikras, ar mobilieji telefonai apskritai jau buvo paplitę. Prieš keletą metų Hugo šiek tiek pasisekė televizijos seriale. Tada žmonės atpažindavo jį gatvėje, prašydavo autografų ir... jis pasijuto žvaigžde. Nuo to laiko kartu nebedirbome. Aš juk nebuvau žvaigždė, suprantat... Dabar jį visi jau šiek tiek primiršo. Spėjo nusileisti ant žemės. Teatre ir televizijoje gauna antraeilius vaidmenis. Trumpai tariant, vėl tapo vienu iš daugybės aktorių. Gal todėl ir prisiminė mane...

Hugo grįžta su kavos puodeliu ir padeda jį ant stalo.

Hugo – Cukraus nedėjau. Tiesą sakant, jo neturiu.

Leo – Nieko, ačiū...

Hugo atsisėda ir gurkšnoja kavą. Leo lieka stovėti.

Hugo – Sėsk.

Leo – Gal geriau pasakytum, kodėl mane čia pasikviete? Neverskim visų šitų žmonių laukti...

Hugo – Gal tiesiog norėjau tave pamatyti. Mes juk draugai, ar ne? Draugams nereikia ypatingos priežasties susitikti.

Leo – Mes nesimatėm bent dešimt metų.

Hugo – Dvylika.

Leo – Tavo motinos laidotuvėse. Nelabai turėjome progos pasikalbėti.

Hugo – Taip, mano motinos laidotuvėse. Nelabai tinkamas metas prisiminti senus gerus laikus. Taip, prisimenu. Tos laidotuvės nebuvo labai linksmos.

Leo – Reikėjo ateiti į manosios. Ten buvo daug linksmiau. Beje, kodėl neatėjai?

Hugo akimirką delsia atsakyti, paskui atsisuka į žiūrovus.

Hugo (*publikai*) – Laidotuvės – kaip kvietimai vakarienės. Užburtas ratas. Jei kas nors ateina į tavo artimojo laidotuves, kitą kartą jautiesi įpareigotas atsilyginti tuo pačiu. Ir visą likusį gyvenimą būsi pasmerktas vaikščioti į savo draugų artimųjų laidotuves. O dar gėlės kainuoja. Taigi vieną dieną pasakiau: gana. Kaip manot, kodėl tiek žmonių renkasi laidoti artimuosius „tik pačių artimiausiųjų rate“? Be gėlių ir vainikų... Kad pabrėžtų velionio kuklumą? Kurgi ne... Kad paskui nereikėtų atsilyginti tuo pačiu. Nes kai pažįsti daug žmonių, nuo tam tikro amžiaus labai greitai išeina bent vienos laidotuvės per mėnesį. Man yra tekę ištverti net dvejas per savaitę. Yra žmonių, kurių beveik visą šeimą esu palaidojęs. Tai tampa pusės etato darbu ir atskira biudžeto eilutė. Todėl dabar nusprendžiau būti kuklus už kitus. Man visos laidotuvės vyksta „tik pačių artimiausiųjų rate“. Aš neinu, ir taškas. Gėlių irgi nesiuočiu. O gėlės, tarp mūsų kalbant... ekologinė nesąmonė, ne? Dažniausiai atvežtos iš kitos šalies ar net kito žemyno. Lėktuvu... Ne, į laidotuves aš daugiau nevaikštau.

Leo – Taip, ponas tais laikais buvo labai užsiėmęs. Ponas buvo didelė televizijos žvaigždė.

Hugo – Sakiau tau, filmavausi. Negalėjau ištrūkti. Tikiuosi, ne dėl to ant manęs pyksti.

Leo – Ar sakiau, kad dėl kažko ant tavęs pykstu?

Hugo – Nežinau... Mes juk buvome labai geri draugai, ne? Dabar nesimatome. Tiesiog kiekvienas gyvename savo gyvenimą ar... kažkas nutiko?

Leo – Kažkas?

Hugo – Mes nesusipykę?

Leo – Nemanau. O tu kaip manai?

Hugo – Galima net sakyti, kad vienu metu buvau tavo geriausias draugas, ar ne?

Leo nejaukiai nutyla, paskui atsisuka į šalį.

Leo (*publikai*) – Geriausias draugas... Ką tai apskritai reiškia? Kai esi kūdikis, turi mylimą minkštą žaislą. Kai esi vaikas, turi įsivaizduojamą draugą. Paskui – geriausią draugą. Dar vėliau – merginą. Geriausiu atveju ją vedi. Ir draugus pamiršti. Toks gyvenimas. Taip jau yra. Tavo žmona tampa ir tavo geriausia drauge. Įsivaizduoju, kad jei galėtume miegoti su savo geriausiu draugu, apskritai nereikėtų tuoktis. (*Hugo.*) Tu buvai mano geriausias draugas, tiesa... O aš? Aš buvau tavo geriausias draugas?

Hugo – Taip. Buvai.

Leo – Tai buvo seniai.

Hugo – Dabar nesimatome. Bet vis tiek esame draugai, ne?

Leo – Priklauso nuo to, ką vadini draugu... Kas tau apskritai yra draugystė?

Hugo – Nežinau.

Leo – Jei man reikėtų pinigų, paskolintum?

Hugo – Tau reikia pinigų?

Leo – Čia tik pavyzdys.

Hugo – Nes jei reikia... perspėju, aš jų neturiu.

Leo – Jei susirgčiau, aplankytum mane ligoninėje?

Hugo – Spėju, čia irgi tik pavyzdys.

Leo – Tu net į mano motinos laidotuves neatėjai.

Hugo – Atsiprašau... Nežinojau, kad tau tai taip svarbu. Be to, aš nelabai mėgstu laidotuves.

Leo – O tu pažįsti žmonių, kurie mėgsta laidotuves?

Pauzė.

Hugo (*publikai*) – Ligoninių irgi nelabai mėgstu. Kai einu ko nors lankyti ligoninėje ar senelių namuose, tai primena man paties galimą, o gal net neišvengiamą nuosmukį. Ir manau, labiausiai mane ten gąsdina ne fizinis irimas, laikinas ar galutinis. Gąsdina tas kalėjimo pasaulis. Ligoninėje ar globos namuose žmogus visiškai netenka laisvės. Pirmiausia laisvės išeiti be administracijos leidimo. Net savo tapatybės netenka. Sergantis žmogus tampa tiesiog pacientu. Senas žmogus – gyventojas ar globotiniu. Apie jį pradedama kalbėti trečiuoju asmeniu, tarsi jo siela jau būtų palikusi kūną. Kaip šiandien laikosi mūsų ponaitis? Ar mūsų poniutė gerai miegojo? Man ligoninė ar senelių namai blogiau už kalėjimą. Kalėjime irgi tampa tik numeriu. Bet bent jau niekas neprašo maloniai sutikti, kad iš tavęs atimta laisvė, ir dar būti dėkingam savo prižiūrėtojams. Ne, ligoninėse ar globos namuose aš nieko nelankau. Per daug slegia...

Leo – Tu vis dar nepasakei, kodėl norėjai mane pamatyti. Ir ką mes čia abu veikiam.

Hugo – Prisimeni tą teatro trupę, kurią buvome subūrę?

Leo – Taip, prisimenu...

Hugo – Rengdavome atrankas moterų vaidmenims. O per bandomąją sceną mergina turėdavo pabučiuoti savo partnerį. Tai yra vieną iš mūsų, kol kitas vaidindavo prodiuserį.

Leo – Nelabai jau tai veikė, bet gerai.

Hugo – Su Louise suveikė.

Leo – Taip.

Hugo – Kiek mes iš to prisijuokėm.

Leo – Tik nesakyk, kad šiandien surengei tokią pačią atranką ir tau reikia, kad vaidinčiau prodiuserį? Mes jau per seni tokiems žaidimams, nemanai?

Hugo – Gaila, buvo smagu. Prisimeni tą kartą, kai ta mergina...

Leo – Klausyk, Hugo, atsiprašau, bet nostalgijos vakarai – ne mano stilius. Ko tu iš manęs nori?

Hugo – Noriu tavęs kai ko paprašyti. Tiksliau, kai ką pasakyti... Šiek tiek nejaukaus...

Leo – Čia? Dabar? Scenoje? Prieš publiką?

Hugo – Mes juk aktoriai.

Leo – Tiesa, visa tai labai teatrališka.

Hugo – Draugai gali šiek tiek pasikalbėti, ar ne? Gerai, apie senus gerus laikus nekalbėkim. Pakalbėkim apie dabartį. Ir apie ateitį... Ką dabar veiki?

Leo – Turiu kelis projektus.

Hugo – Tikrai? Kokius? Teatras? Kinas?

Leo – Kol niekas neįvyko, nenoriu apie tai kalbėti. O tu?

Hugo – Aš? Neturiu kada atsikvėpti... Darbo turiu trims metams į priekį.

Pauzė.

Leo – Tai dėl to mane čia pasikvieteit? Kad išvardytum nesibaigiančius savo laimėjimus? Puikiai žinodamas, kad aš, kaip ir daugybė mūsų profesijos žmonių, vos suduriu galą su galu iš aktorystės...

Hugo – Ką tik sakei, kad turi krūvą projektų.

Leo – Taip sakoma, kai neturi darbo ir tik lauki, kol suskambės telefonas. Ir tu tai puikiai žinai.

Hugo – Atleisk, nemaniau, kad tau taip blogai.

Leo – Kam visa tai, Hugo? Nori pasiūlyti man vaidmenį?

Hugo – Ne visai, bet...

Leo – Būčiau nustebęs... Tai kas?

Hugo – Turiu tau didelę naujieną.

Leo – Didelę naujieną? Tau pačiam, įsivaizduoju. Kažką, kas vėl pakels tavo karjerą. Ir leis dar aukščiau užriesti nosį prieš kitus.

Hugo – Tu tikrai laikai mane tokiu egocentriku?

Leo – O kuo tavo sėkmė susijusi su manimi, Hugo? Tau reikia žmogaus, kuris plos pagal komandą? Nori, kad paprašyčiau autografo?

Hugo – Visiškai ne taip, kaip manai.

Leo – Tikrai?

Pauzė.

Hugo – Sakiau didelę naujieną. Nesakiau, kad gera.

Leo – Kaip tai ne gera? Nori pasakyti... bloga naujiena?

Hugo – Man ką tik diagnozavo smegenų auglį.

Leo apstulbsta.

Leo – Ne...

Hugo (*publikai*) – Nežinau, kas man šovė į galvą tai pasakyti... Aišku, tai netiesa, bet... nebeturėjau argumentų. Reikia pripažinti, jis mane tikrai išvedė iš kantrybės. Pasak jo, sėkmė man susuko galvą, aš pats baisiausias karjeristas ir niekinu visus, pradedant senais draugais. Bet juk ne mano kaltė, kad man pasisekė labiau negu jam. Negi visą gyvenimą turėčiau atsiprašinėti, kad turiu šiokią tokį talentą ir moku save pateikti? Jei jis draugas, turėtų džiaugtis mano sėkme, o ne pykti, ar ne? Gerai, tiesa, kai galėjau, aš jam nelabai padėjau. Bet nemanau, kad tai būtų jam buvę į naudą. O net jei būčiau padėjęs, šiandien jis priekaištautų, kad dariau tai iš aukšto, tik norėdamas parodyti savo pranašumą. Taigi taip, palikau jį kapstytis pačiam. Aš ne už tai, kad žmonės būtų nuolat tempiami už rankos. Ir ne už nepotizmą. Nepotizmas – kai pirmiausia įtaisyti savo draugelius, užuot pasirinkęs kompetentingus žmones, kurie to iš tiesų nusipelno. Žinoma, kartais ir tarp draugų pasitaiko kompetentingų, bet... Ne mano kaltė, jei jis viską gyvenime susimovė. Bent jau profesiniame gyvenime... Bet išsigalvoti, kad turiu smegenų auglį... Nežinau. Gal tiesiog norėjau, kad užuot pavydėjęs, jis bent kartą manęs pagailėtų. Kad pajusčiau, ką reiškia būti aukos vaidmenyje ir sulaukti užuojautos. Taip, tik pažiūrėti, kaip jis elgtųsi, jei bent kartą blogasis vaidmuo atitektų man...

Leo – Velnias... Man labai gaila... Atleisk...

Hugo – Tau nėra už ką atsiprašyti, ne tavo kaltė.

Leo – Ne, noriu pasakyti... atleisk, kad buvau toks nemalonus. Jei būčiau žinojęs...

Hugo – Bent tu esi tikras draugas. Aplankysi mane ligoninėje, tiesa? Bent kol dar būsiu daugmaž pakenčiamai atrodantis...

Leo akimirka apstulbęs tyli.

Leo – Bet... tave juk galima gydyti, ne?

Hugo – Auglys labai nepatogioje vietoje. Operuoti neįmanoma. Taigi, deja...

Leo – Velnias...

Hugo – Man liko maždaug metai. Gal ir mažiau.

Leo – O žiūrint į tave...

Hugo – Taip... Kol kas beveik nejaučiu jokių simptomų. Bet gydytojai sako, kad netrukus prasidės. Ir paskutiniai mėnesiai nebus patys lengviausi. O kol kas jaučiuosi gerai. Todėl naudojuosi proga susitvarkyti reikalus. Ir atsisveikinti su tais, kuriuos myliu...

Leo – Man labai svarbu, kad esu tarp jų. Žinoma, jei galiu tau kuo nors padėti...

Hugo – Ačiū... Deja, nebent būtum atradęs stebuklingą vaistą nuo vėžio...

Pauzė.

Leo – Ir dėl to mane pasikvieteį?

Hugo – Taip. Bet kol kas norėčiau, kad tai liktų tarp mūsų. Dar niekas nežino...

Leo sutrikęs žvilgteli į publiką.

Leo – Niekas?

Hugo – Niekas.

Leo – O jie?

Hugo – Ai, tiesa. Buvau juos visai pamiršęs...

Leo – Na taip, ketvirtoji siena...

Hugo – Kaip pats sakei, pirmiausia esu aktorius. Matyt, nesąmoningai jaučiu poreikį surežisuoti net savo paties išėjimą.

Leo akimirka susimąsto.

Leo – Tai todėl pasikvieteį mane čia, į sceną? Kad pasakytum, jog mirsi, pažiūrėtum, kaip sureaguosiu, ir dar parodytum tai publikai?

Hugo – Ne tik. Tiesiog norėjau tave pamatyti. O kadangi laiko man liko nedaug, nusprendžiau iš naujo susidėlioti prioritetus.

Leo – Nežinau, ką pasakyti... Man labai svarbu, kad mane taip pagerbei. Esu sujaudintas, bet kartu... Ar tikrai manai, kad galima taip paprastai tęsti draugystę, kuri nutrūko prieš daugybę metų? Vien todėl, kad po kelių mėnesių vieno iš mūsų nebebus.

Hugo – Nežinau. Sakoma, kad kai kurie gyvūnai, pajutę artėjančią mirtį, ima glaustis prie žmonių. Gal ir žmonės, artėjant mirčiai, vėl ieško draugų.

Leo – Galbūt...

Hugo – Jei žinotum, kad tau nedaug liko, ar būtum man paskambinęs?

Leo – Atvirai?

Hugo – Atvirai.

Leo – Ne.

Hugo – Gerai.

Leo (*publikai*) – Keista. Aš, žinoma, nenoriu, kad jis mirtų. Niekas nelinki draugui mirties. Bet... vis dėlto geriau jau tai nutinka jam negu man. Žinau, baisu taip galvoti. Bet minčių nesustabdysi, ar ne? Kol jų nepasakai garsiai, jos niekam nekenkia. O aš galvoju, kad... būtų buvę neteisinga, jei tai būtų tekę man. Negalima juk pralaimėti visur. Turėtų būti kažkokia pusiausvyra. Net nekalbant apie likimą, net jei viską lemia atsitiktinumas, galiausiai geri ir blogi dalykai kažkaip turėtų susilyginti, ar ne? Tikimybių klausimas. Kaip ruletėje: negali amžinai ištraukti vien tik laimingo skaičiaus. Ar vien tik nelaimingo. Jam visą gyvenimą sekėsi velniškai gerai, o dabar pagaliau iškrito nulis. Kad ir už ką būtų statęs, praras viską. O aš, po tiek metų nuolatinės nesėkmės, bent jau išvengiu blogiausio ir lieku gyvas. Kol kas...

Hugo – Bet į ligoninę manęs aplankyti ateisi?

Leo – Žinoma.

Hugo – Neprivalai. Mes juk nesimatėme daugybę metų. Neturiu teisės tavęs ko nors prašyti. Tu man nieko neskolingas.

Leo – Ne.

Pauzė.

Hugo – Matydavomės vis rečiau. Kas nutiko, kad vieną dieną visai nustojomė susitikinėti?

Leo (*bandydamas pajuokauti*) – Be to, kad po savo nedidelės sėkmės televizijoje pasijutai žvaigžde ir pamiršai senus draugus?

Hugo – Taip. Be to.

Pauzė.

Leo – Klausyk, Hugo... Kai buvome jauni, draugyste gyvenome dabartyje. Kvailystes darydavome kartu. Kartais po kelių mėnesių jas prisimindavome, bet kitą dieną jau pridarydavome dar didesnių.

Hugo – Tiesa. Buvome jauni. Neturėjome ko prarasti, todėl nieko nebijojomė.

Leo – Pamažu tapome protingesni. Kvailysčių darėme vis mažiau. Ir svarbiausia – jau nebe kartu. O kai dar susitikdavome, tik prisimindavome senus gerus laikus.

Hugo – Arba kiekvienas pasakodavome kitam savo žygdarbius, stengdamiesi įrodyti, kuriam gyvenime sekasi geriau.

Leo – O tame žaidime tu beveik visada laimėdavai. Ilgainiui tai slėgė. Net žudė iš vidaus. Kad galėčiau judėti pirmyn, man reikėjo tavęs nebematyti.

Hugo – Dabar man bus sunku planuoti ateitį, supranti. Liko tik metai, tad... prasidės paskutinių kartų metas. Kai vasara prasta, sakai sau: kitamet bus geriau. Bet kai tai tavo paskutinė vasara...

Leo – Nežinau, ką tau pasakyti.

Hugo – Vis dėlto noriu tavęs kai ko paprašyti.

Leo – Ko tik nori.

Hugo – Ar galėtum pasirūpinti mano katinu, kai manęs nebebus...

Pauzė.

Leo – Tavo katinu?

Hugo – Neturiu kam daugiau jo patikėti. Tiksliau, neturiu kito žmogaus, kuriuo taip pasitikėčiau.

Leo – Net nežinojau, kad turi katiną. Anksčiau niekada jo neturėjai, tiesa?

Hugo – Jis mano pirmasis. Turbūt todėl taip prie jo prisirišau... Taip, galima sakyti, šiandien tai vienintelis draugas, kuris man liko... neskaitant tavęs.

Leo – Aišku...

Hugo – Patikėk, gyvūnas tavęs niekada nenuvilia. Pamatysi.

Leo – Na... aš net nežinau, kaip prižiūrėti katiną... Vaikų niekada neturėjau, o čia dar katinas...

Hugo – Labai paprasta. Duodi ėti ir gerti, kartkartėmis pakeiti kraiką ir, žinoma, paglostai, kad parodytum, kaip jį myli.

Leo – Klausyk, nežinau. Katinas... Su mano gyvenimu...

Hugo – Jau galėtum tai padaryti dėl savo buvusio geriausio draugo, kuriam liko vos keli mėnesiai.

Leo įdėmiai žiūri į Hugo.

Leo – Čia bent ne pokštas? Nes norint susigražinti seniai prarastą draugą išsigalvoti smegenų auglį būtų jau visiškai iškrypimas.

Hugo – Kas žino... Jei iki metų pabaigos gausi pranešimą apie mano laidotuves, žinosi, kad tai buvo tiesa. Jei ne – vadinasi, nevykęs pokštas...

Leo – Tai tu mane maustei?

Hugo – Iš pradžių visai neketinau, prisiekiu. Tiesiog įsijaučiau. Mes juk scenoje, įsitraukiau į žaidimą ir pradėjau improvizuoti.

Leo – Taip žaisti kitų žmonių jausmais... tai siaubinga, Hugo.

Hugo – Ką tik pats sakei, kad mes jau nebedarome kvailysčių kartu! Ir kad todėl nustojome būti draugais. Pagalvojau, gal proga vėl įsivažiuoti... Prisimeni? Tais laikais irgi prisigalvodavome neįtikėtiną istoriją. Kartą direktoriui įtikinome, kad esame žydai ir todėl penktadienio vakarą, prasidėjus šabui, negalime likti privalomoms vakarinėms pamokoms. Ir po velnių, aš juk nemirsiu! Bent jau ne dabar... Turėtum džiaugtis, ne?

Leo – Tiesą sakant, beveik nusivilčiau, žinai. Jau mačiau save tavo laidotuvėse. Net pradėjau galvoti, ką pasakyčiau atsisveikinimo kalboje kaip geriausias velionio draugas. Papasakočiau apie senus gerus laikus. Apie mūsų nepajudinamą draugystę, trukusią tiek metų. Apie likimą, kuris per anksti nutraukė dar daug žadančią karjerą...

Hugo – Labai jaudina, ačiū.

Leo – Tu tikras šiknius. Daugiau niekada nenoriu tavęs matyti.

Jis ruošiasi išeiti.

Hugo – Palauk, Leo! Buvai pasirengęs vėl tapti mano draugu, nes aš mirštu. O dabar vėl manęs nekęsi, nes esu visiškai sveikas? Keistoka draugystės samprata, ne?

Leo – Bet, Hugo... kodėl?

Hugo – Nežinau. Pagalvojau, kad tu teisus. Nebuvo gražu pasikviesti tave vien tam, kad praneščiau gerą naujieną apie save.

Leo – Vadinasi, vis dėlto tai gera naujiena...

Hugo – Man – gera. Tau, nežinau...

Leo – Man?

Hugo – Tiesa. Tu neturi jokios priežasties dėl manęs džiaugtis.

Leo – Kokia ta gera naujiena? Tave nominavo svarbiausiam teatro apdovanojimui? Nori, kad dalyvaučiau tavo triumfe? Tau trūksta draugų, kurie garsiai plos?

Hugo – Vadinasi, tu man taip ir neatleidai, tiesa?

Leo – Už ką turėjau atleisti?

Hugo – Už tai, kad prieš kokius penkiolika metų per atranką, į kurią nuėjome abu, aš gavau pagrindinį vaidmenį. Tame seriale, nuo kurio prasidėjo mano karjera. Tu pavydi mano sėkmės, taip?

Leo – Tavo sėkmės?

Hugo – Na, profesinės.

Leo – Kaip sakė Warholas, kiekvienam priklauso penkiolika minučių šlovės. Tavo penkiolika minučių truko dvejus ar trejus metus. Dar keletą metų po serialo pabaigos gyvenai iš savo žinomumo. O dabar gauni tik antraeilius vaidmenis.

Hugo – Vis geriau negu būti statistu.

Leo – Tavo tariama sėkmė tau susuko galvą, Hugo. Pamiršai tikrus draugus. Ir vis dar vienišas...

Hugo – Tu irgi, ne? Tiksliau, vėl.

Leo – Matau, esi gerai informuotas. Ir tau tai teikia malonumą, tiesa? Kad jei jau pats negavai Louise, bent ji nebe su manimi.

Hugo – Tu visai ne taip supranti.

Leo – Liaukis... Štai ko tu man niekada neatleidai. Tu nemoki džiaugtis kitų laime, Hugo. Kai tavo draugai ką nors turi, tau atrodo, kad tai atimta iš tavęs. Todėl ir niekada neištiesei man rankos, kai jos reikėjo.

Hugo – Dėl Louise aš ant tavęs niekada nepykau. Tuo metu ji man net nerūpėjo.

Leo – Žinoma. Ji pradėjo rūpėti tada, kai pasirinko mane. Tau nepakeliama, kad mergina galėtų pasirinkti mane, o ne tave. Dar blogiau – tau tai nesuvokiama. Prieštarauja pasaulio tvarkai.

Hugo – Tu kliedi.

Leo – Taip jau yra, seni. Nori ar ne, tą atranką laimėjau aš. Ir vaidmenį gavau tavo vietoje. Metėme monetą – herbas ar skaičius – ir tą dieną sėkmė buvo mano pusėje. Aš pabučiavau Louise, o tu turėjai tenkintis prodiuserio vaidmeniu. Ir po kelerių metų aš ją vedžiau.

Hugo – Aš dėl to nepavydėjau, prisiekiu.

Leo – Baik. Mačiau, kaip į ją žiūrėjai. Bet teks susitaikyti, Hugo. Negali laimėti kiekvieną kartą. Negali turėti visko. Reikia šiek tiek palikti ir kitiems. Draugai nėra vien tam, kad plojimais palydėtų tavo pergales. Jie irgi kartais turi teisę būti laimingi.

Hugo – Žinoma.

Leo – Su Louise buvau labai laimingas. Net nesuprantu, kodėl ją palikau.

Hugo – Gal todėl, kad iš tikrųjų ji paliko tave.

Leo – Iš kur tu žinai? Tu su ja mateisi?

Hugo akimirka delsia.

Hugo – Paskutinį kartą visi trys buvome susitikę per mano motinos laidotuves.

Leo – Per tavo motinos laidotuves... Ką tik sakei, kad tai nebuvo tinkamiausias metas atnaujinti draugystę su geriausiu draugu, bet su jo žmona atnaujinti ryšį laiko radai.

Hugo – Ne visai taip buvo. Po to dar kelis kartus susitikome.

Leo – Tu pats ieškojai progos ją pamatyti?

Hugo – Ne. Sutapimas. Dirbame toje pačioje srityje. Normalu, kad kartais susiduriame.

Leo – O mudu kažkodėl nė karto nesusidūrėme.

Hugo – Ji bent jau nesisitengė manęs vengti.

Leo – Bet su ja nemiegojai?

Hugo – Ne per mano motinos laidotuves, gali nusiraminti.

Leo – Vadinasi, vis dėlto miegojai.

Pauzė.

Hugo – Net šiek tiek daugiau. Aš tuokiuosi, Leo. Štai ką norėjau tau pasakyti.

Tyla.

Leo – Tuokiesi...

Hugo – Su Louise.

Leo sunkiai priima smūgi.

Leo – Pasakyk, kad tai dar vienas tavo pokštas, Hugo.

Hugo – Ne pokštas, Leo.

Leo – Tu vis tiek negalėjai susilaikyti, taip?

Hugo – Tai ne prieš tave, prisiekiu. Kaip gali taip galvoti? Tiesiog taip nutiko.

Leo (*publikai*) – Noriu jį nužudyti. Tiesą sakant, noriu nužudyti juos abu. Kaip ji galėjo man taip padaryti? Gera, mes nebe kartu. Ji neprivalo man atsiskaitinėti. Bet juk galėjo pasirinkti bet ką kitą. Kodėl būtent Hugo? Nebent nuo pat pradžių, nuo tos garsiosios atrankos, ji gailėjosi, kad pirmąjį bučinį atidavė man, o ne jam. O jeigu anuomet moneta būtų nukritusi herbu, o ne skaičiumi? Ar mūsų trijų istorija būtų pasisukusi kitaip? Šitas klausimas mane persekioja jau labai seniai. Kiek likimas skolingas atsitiktinumui? Ir tarp šių dviejų jėgų, kurių nekontroliuojame, kiek lieka mūsų pačių laisvei? Ar pasaulis turi prasmę ir tikslą, kurie mus varžo, ar tėra viena iš nesuskaičiuojamų visiškai atsitiktinio chaoso versijų? Ar laisva valia tėra iliuzija, ar vis dėlto turime bent šiek tiek galios pakeisti savo gyvenimo kursą – tarp likimo, nešančio mus kaip jūros srovė, ir atsitiktinumo, nubloškiančio kaip permainingas vėjas? Ar „Titanikas“ nuskendo todėl, kad plaukė per Atlantą, todėl, kad atsitiktinai sutiko ledkalnį, ar todėl, kad kapitonas padarė klaidų?

Hugo – Mes susituoksime, Leo. Taip jau yra. Tai ne prieš tave.

Leo – Ir tau buvo taip svarbu pasakyti man tai į akis?

Hugo – Ji tavo buvusi žmona. Norėjau pats tau pasakyti, man tai atrodė normalu. Žinoma, neprašau šokinėti iš džiaugsmo. Nors ką tik pats sakei, kad draugai turėtų džiaugtis vieni kitų laime...

Leo – Įžūlumo tau netrūksta. Džiaugtis draugo laime, kai tas draugas ką tik nugvelbė mano žmoną?

Hugo – Buvusią žmoną!

Leo – Tau reikėjo mano palaiminimo... ar tiesiog norėjai dar kartą mane prispausti prie žemės?

Hugo – Niekada nenorėjau tavęs žeminti, Leo. Tiesą sakant, visada tavimi žavėjausi.

Leo – Manimi? Tu?

Hugo – Taip.

Leo – Tu visada laikei mane nevykėliu.

Hugo – Žaviuosi ne tavo laimėjimais. Tavo protu. Blaiviu požiūriu. Sąžiningumu...

Leo – Deja, tai retai dera su sėkme.

Hugo – Nepersistenk. Ne viską pralaimėjai.

Leo – Net Louise nesugebėjau išlaikyti. O dabar tu gauni savo revanšą.

Hugo – Tu tikrai manai, kad žmogus tuokiasi vien tam, kad kam nors atkeršytų?

Leo – Aišku, mes išsiskyrę, mano leidimo tau nereikia. Bet kodėl iš visų pasaulio moterų turėjai pasirinkti būtent ją?

Hugo – Nežinau...

Leo – Beje, kaip viskas tarp jūsų prasidėjo? Ir kada?

Hugo – Vėl susitikome. Supratome, kad turime daug bendro.

Leo – Pavyzdžiui, vieną draugą.

Hugo – Pavyzdžiui, teatrą.

Leo – Bent pasakyk, kad jūsų santykiai neprasidėjo tada, kai mes dar buvome susituokę. Pasakyk, kad ji mane paliko ne dėl tavęs...

Hugo – Prisiekiu.

Leo – Kaip aš dar galiu tavimi tikėti?

Hugo (*publikai*) – Kokia prasmė jam sakyti tiesą? Taip, aš visada buvau įsimylėjęs Louise. Ir tai, kad ji pasirinko Leo, o ne mane, turbūt tik padarė ją dar geidžiamesnę mano akyse. Vėl pamačiau ją, kai jie abu atėjo į mano motinos laidotuves. Tuo metu jie dar buvo kartu, bet buvo aišku, kad didžioji meilė jau baigėsi. O aš vis dar gyvenau iš savo mažytės sėkmingo aktoriaus šlovės. Ji leido suprasti, kad nesu jai abejingas. Leo išėjo iškart po kremavimo. Jam buvo kažkas su skrandžiu, bet jis vis tiek buvo atėjęs. Louise po kremavimo dar truputį pasiliko. Pasiūliau užsukti pas mane išgerti. Ir iki šiol nelabai suprantu, kaip atsidūrėme ant svetainės sofos, aistringai mylėdamiesi tiesiai prieš urną su dar šiltais mano motinos pelenais. Erotas ir Tanatas, žinot tą istoriją... Po to kelerius metus visai nesimatėme. O pernai atsitiktinai susidūrėme vienos parodos atidaryme, ir tada mūsų santykiai iš tikrųjų prasidėjo. (*Vėl atsisuka į Leo.*) Turi manimi patikėti, Leo. Ji jau buvo tave palikusi. Draugui niekada nebūčiau taip pasielgęs...

Leo – Ji pati paprašė tau man tai pranešti?

Hugo – Sakykim, aptarėme. Nusprendėme, kad būtų sąžiningiau tave perspėti. Vis tiek anksčiau ar vėliau būtum sužinojęs. Negalėjome to padaryti tau nieko nepasakę.

Leo – Galėjote tiesiog atsiųsti vestuvių kvietimą.

Hugo – Žinoma, į vestuves ateiti neprivalai.

Leo – Ačiū...

Hugo – Mes tuokiamės... ir turime bendrų planų.

Leo – Planų? Norite kurti šeimą? Dabar dar pasakysi, kad ji nėščia?

Hugo – Teatro planų.

Leo – Supratau... Vadinasi, ne tik santuoka, bet ir verslo partnerystė. Kodėl aš nestebiuosi...

Hugo – Louise labai talentinga. Tiesiog dar neturėjo progos to parodyti.

Leo – Nes buvo ištėkėjusi už tokio nevykėlio kaip aš, taip?

Hugo – Neversk visko suktis apie tave, Leo. Priekaištauji man dėl egocentrizmo, bet ir Žemė nesisuka aplink tave.

Leo – Gal tu teisus. Negaliu kaltinti viso pasaulio dėl savo paties nesėkmių.

Tyla.

Hugo – O tu? Tikrai šiuo metu neturi jokių projektų?

Leo – Tau iš tikrųjų įdomu?

Hugo – Girdėjau, kad nori mesti aktorystę. Ir grįžti prie buhalterio darbo.

Leo – Kas tau pasakė? Louise?

Hugo – Jei tau reikia pagalbos...

Leo – Nori išmokėti man kompensaciją už tai, kad pasiėmei mano žmoną?

Hugo – Ji jau ne tavo žmona, Leo. Ji bus mano žmona... Beje, kalbant apie moteris, pats posakis „turėti moterį“ skamba kvailai. Moterys jau seniai niekam nepriklauso. Jos pačios renkasi.

Leo – Dar ir feminizmo pamoką man pravesi?

Hugo – Aš tik bandau tau padėti.

Leo – Visus šiuos metus man nė karto neištiesei rankos. O dabar, kai ketini vesti Louise, staiga pasiruošęs padėti.

Hugo – Kodėl gi ne?

Leo – Tau viskas paprasta, tiesa? Nedidelis čekis – ir praeitį galima nubraukti?

Hugo – Aš neprašau tavęs pamiršti praeities. Ir ne, man taip pat nėra paprasta. Taip, dirbu, bet neuždirbu tiek, kiek tu įsivaizduoji. Be to, turiu išlaidų...

Leo – Gerai, dabar jau galiu eiti?

Hugo – Palauk...

Leo – Kas dar?

Hugo – Pasikviečiau tave ne vien tam, kad praneščiau apie vestuves.

Leo – Tai ko tu iš tikrųjų nori?

Pauzė.

Hugo – Galvoju nupirkti šitą teatrą.

Leo – Nupirkti teatrą? Juk ką tik sakei, kad neturi pinigų.

Hugo – Kartu su Louise.

Leo – Dar geriau.

Hugo – Louise aktorė. Ir režisierė. Galėtume sudaryti gerą komandą.

Leo – „Galėtume“?

Hugo – Taip pasakiau.

Leo – Pirkti teatrą... Kam?

Hugo – Kad pagaliau galėčiau daryti, ką noriu, ir nuo nieko nepriklausyti. Nebelaukti, kol suskambės telefonas, kaip pats sakei. Juk visi apie tai svajojame, ne?

Leo – Kodėl gi ne. Jei turi už ką.

Hugo – Manai, galėtų pavykti?

Leo – Dabar jau mano nuomonės klausi?

Hugo – Tavo nuomonę visada vertinau labai rimtai. Net jei ne visada jos klausiau...

Leo – Ir tau tai visai neblogai sekėsi...

Hugo – Tai ką?

Leo – Nežinau. Ką tau pasakyti... Aš neturiu verslininko gyslelės. Neturiu ambicijų. Tu man tai pakankamai dažnai davei suprasti.

Hugo – Galėtume vėl dirbti kartu.

Leo – Nori pasakyti, galėtum man surasti kokį nedidelį darbėlį? Ką turi omeny? Scenos techniką? Kasininką? Bilietų kontrolierių?

Hugo – Aš turiu verslumo, bet neturiu praktiškumo. Idėjų pilna, tačiau tvarka – ne mano stiprybė. Ypač apskaita ir visi popieriai.

Leo – Tau reikia buhalterio ir prisiminei mane, taip? Negana to, kad pasiimi mano žmoną, dar nori, kad aš tvarkyčiau jūsų šeimos finansus? Gal dar žvakę jums palaikyti?

Hugo – Štai čia tavo problema, Leo. Visur matai tik blogiausią. Visur įžiūri sąmokslus, užuot pamatęs galimybes. Tu paranojikas.

Leo – Ačiū.

Hugo – Žinoma, toliau vaidintum. Kaip mes. Tiesiog visi darytume po truputį visko.

Leo – Nesu tikras, ar noriu, kad tu būtum mano viršininkas.

Hugo – Tada sakykim – partneris.

Leo (*publikai*) – Truputį gėda prisipažinti, bet keista, jo pasiūlymas mane vilioja. Turėti teatrą. Mums trims. Tiesa, kai tik pradėjome šitą profesiją, būtent apie tai ir svajojome. Kaip tos garsios nepriklausomos trupės, kurios pradėjo nuo mažos savo scenos, o paskui jų aktoriai padarė dideles karjeras. Tik mums tai būtų greičiau atsarginis planas ir pripažinimas, kad karjera ne visai pavyko, bet... (*Hugo.*) Pagalvosiu apie tavo pasiūlymą, tačiau nesu tikras, ar gera mintis mums vėl dirbti dviese. O juo labiau trise...

Hugo – Ką tik sakei, kad mes daugiau nieko nedarome kartu. Tik šloviname senus gerus laikus. Ir kad todėl mūsų draugystė numirė. Aš siūlau tau kartu leistis į šitą nuotykį. Na, kartu su mumis...

Leo – Siūlai man gyvenimą trise?

Hugo – Tu juk su ja daugiau nemiegi, ne? (*Tyla.*) Miegi?

Leo – Aš irgi su ja vėl mačiausi.

Hugo – Kaip tai „mačiausi“? Po skyrybų?

Leo – Mes daug metų praleidome kartu. To taip paprastai neištrinsi.

Hugo – Ir?

Leo – Mes vėl permiegojome. Kartą ar du.

Hugo – Kartą... ar du?

Leo – Sakykim, tris.

Hugo – O paskutinį kartą kada?

Leo – Nežinau... Prieš mėnesį.

Hugo – Su Louise nusprendėme tuoktis maždaug prieš tris mėnesius.

Leo – Jei teisingai suprantu, tavo būsima žmona jau dabar tave išduoda su savo buvusiu vyru.

Hugo – Visa tai pradeda priminti siaubingą farsinę komediją.

Leo – Niekas netrukdo mums ją parašyti ir suvaidinti naujojo teatro atidarymui...

Hugo (*publikai*) – Keista, bet aš ant jų net nepykstu. Niekada nemaniau, kad Louise galėtų visiškai priklausyti man. Ji tam per daug nepriklausoma. Kaip vadinama poligamija, kai viena moteris turi kelis vyrus? A, taip. Poliandrija. Šitais klausimais jau gerokai pasistūmėjome. Gal vieną dieną įteisins ir santuoką trise... (*Leo.*) Manau, ji turėjo likti ištekęjusi už tavęs.

Leo – Nepersistenk.

Hugo – Tu daug geresnis už mane. Tu geras žmogus. Ištikimas.

Leo – Kalbi taip, lyg apie šunį. Deja, moterys gerų vaikinų nemėgsta.

Hugo – Bent jau kai joms dvidešimt. Vėliau...

Leo – O už kokius pinigus pirkši šitą teatrą? Perspėju, aš turtuose nesimaudau...

Hugo – Turiu šiokių tokių santaupų... O Louise ką tik gavo nedidelį palikimą.

Leo – Palikimą? Tu teigus, reikėjo likti su ja susituokusiam.

Hugo – Tai ką? Mes vėl draugai?

Leo – Tu tikras, kad mes kada nors išvis buvome draugai?

Hugo – Nežinau. Bet galėtume pabandyti jais tapti.

Leo – Pradedi mane neraminti, Hugo. Tikrai neturi smegenų auglio?

Hugo – Man tiesiog keli varžteliai galvoje atsisukę. Tai irgi nepagydoma, bet visiškai nepavojinga.

Leo – O ką apie visa tai mano Louise?

Hugo – Apie tai, kad mes trise intumėmės šito projekto?

Leo – Ir apie tai.

Hugo – Tai buvo jos pasiūlymas. Ji pasakė... šitas teatras bus mūsų trijų kūdikis...

Pauzė.

Leo – Tu tikras, kad tame nebuvo kokios paslėptos žinutės?

Hugo – Dabar, kai pasakei...

Leo – Panašu, kad ji niekada nesugebėjo pasirinkti: herbas ar skaičius. Tu tikrai manai, kad ji nėsčia?

Hugo – Galėsime paklausti. Ji bus čia po penkių minučių. (*Atsisuka į duris.*) O, regis, jau atėjo...

Pasigirsta trys beldimai. Neaišku, ar tai tradiciniai trys teatro beldimai, skelbiantys spektaklio pradžią, ar kažkas beldžia į duris.

Tamsa.

Pabaiga

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai